

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

E. K.

zastoupena advokátem Mgr. Davidem Strupkem,
sídlem Jungmannova 31, Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2014,
č. j. KM-103-5/PK-2013

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2014, č. j. KM-103-5/PK-2013 se zrušuje a věc se vrací ministrovi vnitra k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyně náhradu nákladů řízení ve výši 23.570,-Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Davida Strupka.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 27. 3. 2014 doplněnou podáním ze dne 4. 4. 2014 u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2014, č. j. KM-103-5/PK-2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí policejního presidenta ve věcech služebního poměru ze dne 7. 8. 2013, č. j. PPR-14077-3/ČJ-2013-990760. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o náhradu nemajetkové újmy ve výši 150.000,- Kč, kterou žalobkyně požadovala z důvodu namítaného porušení povinnosti rovného zacházení a diskriminace z důvodu pohlaví ze strany služebního funkcionáře.
2. Diskriminace se měl služební orgán dopustit tím, že žalobkyni jako příslušnici Policie ČR ředitel Okresního ředitelství v Sokolově svým rozhodnutím ze dne 24. 12. 2006, sp. zn. 808/06 s účinností od 1. 1. 2007, ustanovil na služební místo s nižším služebním příjmem a na její původní místo ustanovil jejího kolegu a to na dobu určitou ve smyslu ust. § 512 odst. 4, odst. 9 zákona o služebním poměru, jelikož ani on neměl zákonem požadované vzdělání. Žalobkyně je přesvědčena, že se tak stalo z důvodu jejího těhotenství a nikoliv aplikace nového služebního zákona.
3. Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 20. 06. 2017, č.j. 8 Ad 8/2014-62 zamítl s odůvodněním, že nárok žalobkyně je promlčen, jelikož tříletá promlčecí lhůta žalobkyni marně uplynula dne 26. 3. 2010. Městský soud dospěl k závěru, že právní názor Nejvyššího soudu vyjádřený v jeho rozsudku č. j. 30 Cdo 2470/2012-73, že v inkriminované věci nelze aplikovat zákon 82/1998 Sb., tedy včetně ustanovení § 32 odst. 1, je nutno respektovat.
4. Nejvyšší správní soud však s takovým závěrem nesouhlasil a rozsudek zdejšího soudu svým rozsudkem ze dne 31. 10 2018, č.j. 8 As 169/2017-51, zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právo žalobkyně promlčeno není, jelikož jej poprvé mohla uplatnit až v den nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Plzni dne 28. 5. 2009 a jelikož jej uplatnila žalobou u OS Praha 7 dne 18. 6. 2010, tedy k promlčení nedošlo.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobkyně se svým podáním domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z následujících důvodů:
6. Žalobkyně popírá, že by služební orgánům před prvním rozhodnutím sdělila, že si nehodlá doplnit vzdělání podle § 215 zákona č. 361/2003 Sb. Služebnímu orgánu se tuto skutečnost nikterak nepodařilo prokázat, naopak ona předložila důkazy svědčící o opaku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Žalobkyně tvrdí, že toto rozhodnutí o jejím ustanovení na méně placené služební místo bylo aktem diskriminace z důvodu pohlaví (jejího těhotenství). Potvrzuje, že takový důvod v něm nebyl uveden, nicméně služební orgány nebyly schopny vyvrátit zákonem konstruovanou domněnku diskriminace a prokázat jiný důvod, pro který byla ze svého služebního místa přeřazena na místo horší.
8. Žalobkyně má dále za to, že samotný akt diskriminace zakládá nárok na náhradu nemajetkové újmy. Namítá, že v rozhodnutí policejního presidenta ve věcech služebního poměru ze dne 7. 8. 2013 se uvádí, že k diskriminaci nedošlo, a že ministr vnitra uvedl, že ani kdyby k diskriminaci došlo, zásah nebyl tak intenzivní, aby zakládal nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Žalobkyně odkázala na judikaturu Soudního dvora EU a na směrnici 76/207/EHS ve znění směrnice 2002/73/ES, v jejímž článku 6 odst. 2 se uvádí, že náhrada za porušování vnitrostátní ustanovení přijatých dle směrnic musí být účinná, přiměřená a odrazující. Dále poukázala na to, že se české soudy v zásadě sjednotily na názoru, že diskriminace je zpravidla ponižující zkušenost, která má za následek snížení lidské důstojnosti ve značné míře, a tudíž je přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích na místě (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 1 Co 62/2002 nebo rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 37 C 2/2011). Nejvyšší soud ve svém rozsudku publikovaném pod č. Rc 98/2010 také potvrdil shora zmiňovaný princip, že zásah do osobnostních práv způsobený diskriminací spočívá v pokořujícím účinku, který pociťuje oběť diskriminace vnitřně, je ponížena „ve svých vlastních očích“, bez ohledu na vnímání třetími osobami. S ohledem na skutečnost, že náhradě nemajetkové újmy právní teorie i preventivní, a v některých případech i sankční účinky (I ÚS 1586/2009), je třeba přihlídnout i ke společenskému kontextu, kdy diskriminace žen v oblasti pracovních příležitostí a pracovního zařazení z důvodu těhotenství je široce rozšířeným negativním jevem, přičemž oblast pracovněprávních vztahů má pro člověka v současné náročné době zvýšený existenční význam (ve srovnání např. s právem na obsluhu v restauračním zařízení). Rigidní jazykový výklad přijatý ministerstvem je proto třeba odmítnout jako neadekvátní s tím, že v současné době se již rozhodovací praxe ustálila na závěru, že diskriminační jednání jakožto jednání snižující lidskou důstojnost zpravidla (tj. vyjma bagatelních případů) zakládá nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích.
9. K tvrzení žalovaného, že ustanovení § 180 odst. 3 zákona o služebním poměru rozvrhující důkazní břemeno v otázkách diskriminace se na případ žalobkyně neaplikuje, neboť k inkriminovanému jednání mělo dojít za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., žalobkyně uvádí následující. Žalobkyně s tímto závěrem nesouhlasí, jelikož za prvé rozhodnutí o ustanovení žalobkyně nabylo právní mocí až v březnu 2007, kdy rozhodoval odvolací orgán, tedy již za účinnosti nového služebního zákona, za druhé, jedná se o ustanovení procesní povahy, které se aplikuje i na řízení zahájená před účinností zákona a za třetí, k aplikaci ust. § 180 odst. 3 zákona o služebním poměru služební orgán zavázal i krajský soud ve svém rozsudku, jímž rozhodnutí ve věci služebního poměru rušil jako nezákonná. A především namítané rozvržení důkazního břemena byly orgány veřejné moci povinny aplikovat již okamžikem vstupu ČR do EU. Osoba, která tvrdí, že byla diskriminována, musí tvrdit a prokazovat, že s ní bylo nepříznivě zacházeno, a to odlišně oproti jiným osobám, od nichž se odlišuje svojí příslušností k určité skupině. Jakmile toto prokáže, musí druhá strana tvrdit a prokazovat, že dodržela zásady rovného zacházení, tj. že k odlišnému nepříznivému zacházení měla jiný než diskriminační důvod. V případě žalobkyně se služební funkcionáři o takové odůvodnění pokusili – tvrdili, že s žalobkyní jednali nepříznivě proto, že jim sdělila, že si nedoplní vzdělání, jak je požadováno ustanovením §

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

215 odst. 9 zákona o služebním poměru, toto tvrzení však neprokázali a to ani v řízení, jímž byla na služební místo asistenta v 1. skupině ustanovena, ani v řízení, které je předmětem této žaloby.

10. Co se týče audiozáznamu jejího rozhovoru s nadřízeným, tento neměl sloužit jako důkaz diskriminace, ale jako zpochybnění jeho verze o odmítnutém vzdělání. Pokud by totiž odmítnutí vzdělání bylo jediným důvodem jejího přerážení, bylo by toto uvedeno v první minutě tohoto rozhovoru.
11. Co se týče e-mailů, ve kterých žalobkyně uvádí, že si vzdělání doplnit chce, které neměly služební orgány v době rozhodování k dispozici, tyto rovněž nejsou důkazem diskriminace, ale střípkem do mozaiky, který pomáhá bořit konstrukci služebních orgánů o odmítnutém vzdělání.
12. Rovněž tak konstrukce a úvaha policejního prezidenta po 7 letech ohledně toho, že by si žalobkyně vzdělání, které si doplnit odmítla sice!, po mateřské dovolené v zákonné lhůtě stejně doplnit nestihla, je pouze zoufalou snahou odhalující nedostatek věcné argumentace.
13. Co se týče námitky, že žalobkyně nakonec bakalářské vzdělání nezačala, žalobkyně uvádí, že její chování po vydání nezákonných rozhodnutí je naprosto irrelevantní. Diskriminace se služební orgány dopustily rozhodnutími z prosince 2006 a března 2007, při svém rozhodování proto nemohly uvažovat o autentičnosti či věrohodnosti příslibů doplnění vzdělání, neboť takové přísliby negovaly. A rovněž tak je irrelevantní důvod, pro který nakonec řady policie opustila.
14. Co se týče argumentu, že ust. § 215 zákona o služebním poměru nezakládalo žalobkyni nárok na místo referentky, žalobkyně uvádí, že na tomto místě již pracovala, a pokud zde nebyl nikdo, kdo by bakalářské vzdělání měl, bylo namístě aplikovat ust. § 215 odst. 4. Žalobkyně však byla přerážena s tím, že jediným důvodem bylo odmítnutí doplnit vzdělání z její strany, které však nebylo prokázáno. Proto bylo se žalobkyní nepříznivě a odlišně zacházeno a závěr o diskriminaci je tak namístě.
15. Ministr dále dovozuje, že krajský soud vytkl služebním orgánům pouze jejich nepřezkoumatelnost a proto rozsudek krajského soudu není důkazem diskriminace a žalobkyně se měla domáhat vydání nového rozhodnutí. Žalobkyně k tomu uvádí, že pokud se řízení vrací do fáze před zrušeným rozhodnutím, rozhodnout by měly orgány veřejné moci z úřední povinnosti a není povinností účastníka se toho domáhat.
16. Rovněž tak ministrem konstatovaná nemožnost dodatečně zjistit skutečné záměry rozhodujících služebních orgánů, jde k jejich tíži – ony měly prokázat důvod pro odlišné zacházení, a pokud tak neučinily, selhaly. Služební orgány sice tvrdí, že žalobkyně na výslovnou otázku, zda si vzdělání doplní, měla odpovědět negativně. Toto však nikterak neprokázaly.
17. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 2. 5. 2014 a ze dne 14. 6. 2017 navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že nebylo povinností služebního funkcionáře ustanovit na příslušné služební místo příslušníka bez požadovaného vzdělání, a to ani za předpokladu, kdy příslušník slíbil, že si v zákonem stanovené lhůtě vzdělání doplní. Žalobkyně byla ustanovena na jiné služební místo na základě příslušného zákonného ustanovení a nikoliv z důvodu jí tvrzené diskriminace kvůli těhotenství.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Obsah spisů

18. Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2006 č. 662/2006 byla žalobkyně zařazena do vyššího platového stupně s platovým tarifem ve výši 18.980,- Kč a celkovým platem 22.680,- Kč a to ve funkci referent státní správy a samosprávy na Dopravním inspektorátu, Policie České republiky, Okresní ředitelství Sokolov.
19. Žalobkyně dne 2. 2. 2006 (zřejmě správně má být uvedeno 2007) sepsala úřední záznam, ve kterém uvádí, že byla vyzvána, aby podala své písemné vyjádření k rozhovoru s ředitelem, který se měl uskutečnit v první polovině listopadu 2006. Žalobkyně zde kromě jiného uvádí, že jí bylo ředitelem sděleno, že z důvodu nového služebního zákona s ní bude muset uzavřít smlouvu na dobu určitou 4 roky, během které si bude muset vzdělání doplnit nebo že ji ustanoví na jinou funkci, kde vzdělání splňuje na dobu neurčitou. Na to mu žalobkyně sdělila, že je těhotná a že si to chce rozmyslet. Poté, co situaci zvážila, oznámila své rozhodnutí o tom, že chce zůstat na stejné funkci s tím, že se po skončení mateřské dovolené vrátí do práce a doplní si vzdělání. Na to jí Mjr. Ž. řekl, aby si podala žádost o převedení na jinou funkci, jelikož si nemyslí, že by se po mateřské dovolené vrátila a že by to stejně nezvládala, a zbytečně tak bude jen blokovat místo, na které nebude nikdo chtít jít pouze na zástup. Dodal, že pokud se funkce dobrovolně nevzdá, stejně na tom nic nezmění, jelikož nový služební zákon mu umožní, aby jí z místa odvolal a ustanovil jinam bez udání důvodu. Žalobkyně mu sdělila, že takový postup by považovala za diskriminační, jelikož jediným důvodem je její těhotenství, protože za 11 let svého působení u policie si své povinnosti splnila svědomitě, bez závad, nebyla kázeňsky trestána a ani na ni nebyly stížnosti ze strany občanů.
20. Ve spise je dále zařazena e-mailová zpráva žalobkyně ze dne 19. 12. 2006 adresovaná ministrovi s adresou langer@psp.cz, ve které popisuje situaci obdobně jako ve shora uvedeném úředním záznamu.
21. Dne 24. 12. 2006 vydal ředitel Police ČR, okresní ředitelství kv, ve věcech služebního poměru č. 808/2006, rozhodnutí, jímž byla dnem 1. 1. 2007 podle § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) žalobkyně ustanovena na služební místo asistent Policie ČR, okresní ředitelství Sokolov, XXX, současně jmenována do služební hodnosti asistent s tím, že základní tarif je 17.980,- Kč a celkový příjem je 21.980,- Kč.
22. Dne 5. 1. 2007 sepsal okresního ředitel služební záznam, ve kterém se uvádí, že na přelomu listopadu a prosince 2006 při přípravě nového služebního zařazení policistů, kteří nesplňují požadavky vzdělání na pracovních místech, kde jsou zařazeni, kromě ostatních policistů, hovořil i se žalobkyní. Ta mu sdělila, že je těhotná. Na jeho dotaz, zda studuje nebo hodlá studovat VŠ, aby si naplnila kvalifikační požadavky na místě dopravního inženýra, mu sdělila, že v žádném případě, že její jediný zájem je narození dítěte. Služební záznam je podepsaný pouze ředitelem OŘ Sokolov.
23. Žalobkyně podala proti rozhodnutí ze dne 24. 12. 2006 odvolání, v němž namítala diskriminaci z důvodu pohlaví, neboť na její původní místo byl ustanoven její kolega se stejnými kvalifikačními předpoklady – středoškolské vzdělání. A dále, že o přeložení nepožádala.

24. Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto rozhodnutím ředitele Policie ČR, Správa Západočeského kraje, ve věcech služebního poměru, ze dne 21. 3. 2007, č. j. 443/2007, s tím, že při ustanovení žalobkyně na služební místo k 1. 1. 2007 dle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru se nejednalo o „převzení na jiné služební místo v jiné služební hodnosti“ podle ust. § 26 zákona o služebním poměru, jak se mylně žalobkyně domnívá. Dále, že u žalobkyně nedošlo k tak markantnímu poklesu příjmu, jak uvádí, když došlo ke snížení služebního příjmu o částku 700 Kč měsíčně. K námitce žalobkyně, že na její dřívější místo byl ustanoven její kolega, který taktéž nesplňuje požadované vzdělání, uvedl, že ustanovení por. Ž. bylo provedeno rozhodnutím okresního ředitele ve věcech služebního poměru č. 799/2006 a bylo provedeno podle § 215 odst. 4 a 9 zákona č. 361/2003 Sb. na dobu určitou do 31. 12. 2010 pro nesplnění stanoveného stupně vzdělání podle § 7 téhož zákona. Ověřením u vedoucího DI PČR OŘ Sokolov bylo zjištěno, že por. Ž. v současné době studuje na Právnické fakultě Karlovy Vary, obor sociálně právní v bakalářském studijním programu.
25. Žalobkyni byla dnem 21. 5. 2007 poskytnuta mateřská dovolená a to do 3. 2. 2008 a rozhodnutím ze dne 9. 1. 2008 byla žalobkyně propuštěna ze služebního poměru a to na vlastní žádost. Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2008 byla žalobkyně dnem 3. 2. 2008 zařazena do zálohy a byla ji udělena rodičovská dovolená a to od 4. 2. 2008 do 12. 6. 2010.
26. Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2008 bylo žalobkyni přiznáno odchodné ve výši 2 a 2/3 násobku měsíčního služebního příjmu v celkové výši 59.224,- Kč.
27. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 28. 5. 2009, č. j. 30 Ca 44/2007-49, zrušil rozhodnutí obou stupňů ze dne 26. 12. 2006 a ze dne 21. 3. 2007 z důvodu nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a věc vrátil k dalšímu řízení.
28. Dopisem ze dne 8. 12. 2009 uplatnila žalobkyně u žalovaného svůj nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. ve výši 150.000,- Kč s tím, že nezákonná rozhodnutí jsou akty diskriminace z důvodu pohlaví. Nárok byl ze strany žalované dopisem ze dne 31. 5. 2010 odmítnut.
29. Žalobkyně podala dne 18. 6. 2010 k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 žalobu s návrhem, aby žalované Ministerstvo vnitra bylo povinno zaplatit žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve výši 150.000 Kč.
30. Žaloba byla zamítnuta rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 17. března 2011, č. j. 4 C 127/2010-26, který byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2011, č. j. 23 Co 370/2011-50.
31. Nejvyšší soud ČR svým rozsudkem ze dne 9. ledna 2013, č. j. 30 Cdo 2470/2012, oba shora uvedené rozsudky zrušil a řízení zastavil, s tím, že po právní moci rozsudku bude věc postoupená žalovanému s odůvodněním, že služební poměr policisty je typickým právním poměrem státně zaměstnaneckým, veřejnoprávním. Nemůže být proto dána pravomoc soudu pro projednání a rozhodnutí věci, která souvisí s existencí služebního poměru ve smyslu § 7 odst. 1 o.s.ř. Podle citovaného rozsudku Nejvyššího soudu nárok žalobkyně na finanční odškodnění v důsledku jednání služebního funkcionáře, jež považuje za

diskriminační, bylo možné posoudit na základě aplikace ustanovení § 1 odst. 3 a 4, § 7 odst. 2 až 6 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, přestože služební poměr žalobkyně již skončil, přičemž pravomoc o této otázce rozhodnout byla zákonem č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý služební zákon“), svěřena ministru vnitra, popř. jinému služebnímu funkcionáři, a podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, pak řediteli bezpečnostního sboru.

32. Sdělením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, ze dne 26. 4. 2013, č. j. KRPK-40386/ČJ-2013-1900OP, bylo zahájeno řízení ve věci požadavku žalobkyně o náhradu nemajetkové újmy v částce 150.000,- Kč, která jí měla vzniknout z titulu nezákonného rozhodnutí Okresního ředitele PČR Sokolov č. 808/2006 ze dne 24. 12. 2006, kterým byla přerazena na jiné služební místo, v čemž spatřuje diskriminaci z důvodu pohlaví.
33. Rozhodnutím policejního presidenta ve věcech služebního poměru ze dne 7. 8. 2013, č. j. PPR-14077-3/ČJ-2013-990760, byla zamítnuta žádost žalobkyně, o náhradu nemajetkové újmy ve výši 150.000 Kč, neboť nedošlo k porušení povinnosti rovného zacházení a diskriminace z důvodu pohlaví, neboť existoval objektivní zákonný důvod pro postup ředitele OŘ, kterým byla nemožnost žalobkyně doplnit si požadované vzdělání ve stanoveném horizontu a též účelné uplatnění § 215 odst. 4 zákona a nevznikl tak právní důvod pro přiznání náhrady nemajetkové újmy. Služební orgán dále uzavírá, že pokud si žalobkyně stojí na svém tvrzení, že si chtěla doplnit požadované vzdělání po skončení mateřské, tak nebylo v jejich časových možnostech si požadované vzdělání doplnit, což jsou objektivní důvody, pro které nebyla ustanovena na služební místo, pro které nesplňovala vzdělání. V odůvodnění rozhodnutí se mj. konstatuje, že ani z předloženého audiozáznamu není zřejmé, že by důvodem neustanovení bývalé příslušnice na služební místo bylo její těhotenství. Bývalá příslušnice se v něm opětovně dotazuje npor. Ž., zda jediným důvodem, že nebude ustanovena dnem 1. 1. 2007 na služební místo komisař, je skutečnost, že je těhotná. Npor. Ž. bývalé příslušnici ani jednou v průběhu celé nahrávky nepřisvědčil. Naopak uvedl, že s ohledem na její časté absence a problematické zajišťování činností po dobu její nepřítomnosti v roce 2006, o jejím ustanovení na služební místo komisař dnem 1. 1. 2007 ani neuvažoval. Bývalá příslušnice v předmětném rozhovoru neuvedla, že si chce doplnit vzdělání po ukončení mateřské dovolené. Navíc jak uvedl npor. Ž., existovaly i další objektivní důvody, pro které neuvažoval o ustanovení bývalé příslušnice na služební místo komisař, což v závěru nahrávky blíže specifikoval, ale závěr rozhovoru není zřejmý, neboť byla nahrávka v této době náhle ukončena. Tedy ani audiozáznam žadatelky nepotvrdil namítanou diskriminaci z důvodu jejího těhotenství.
34. Žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí odvoláním, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2014, č. j. KM-103-5/PK-2013.
35. V úvodu odůvodnění rozhodnutí se uvádí, že peněžitá kompenzace za nemajetkovou újmu (ve smyslu ust. § 7 odst. 4 a 5 zákoníku práce) je způsobem náhrady škody zásadně subsidiárním, jehož využití nastupuje teprve tehdy, pokud nelze případně vzniklou škodu nahradit jinak. Dále správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že rozhodnutí ředitele policie ČR, okresní ředitelství Sokolov, ve věcech služebního poměru č. 808/2006 ze dne 24. 12. 2006, jakož i rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správa Západočeského kraje, ve věcech služebního poměru, ze dne 21. 3. 2007, č. j. 443/2007, byla sice zrušena

rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. května 2009, č. j. 30 Ca 44/2007-49, nicméně důvodem zrušení těchto rozhodnutí nebyla diskriminace žalobkyně, nýbrž nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí, neboť se odvolací orgán nevypořádal s námitkami vznesenými žalobkyní v odvolání včetně námitky diskriminace. K subjektivnímu pocitu žalobkyně, že byla ustanovena na služební místo „horší“, než si sama přála, konstatoval, že na ustanovení na služební místo za využití § 215 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, neměla nárok. Ke dni 1. 1. 2007 byla ustanovena na služební místo, pro které splňovala stanovený stupeň vzdělání, a jmenována do služební hodnosti, která byla pro toto služební místo stanovena. Služební funkcionář tedy postupoval tak, jak mu ukládal zákon. Dále je zde uvedené, že pokud jde o námitku, že v napadeném rozhodnutí přichází policejní prezident s novým odůvodněním jejího přeražení (to, že by studium reálně nestihla), ministr uvádí, že má za to, že bylo povinností policejního prezidenta zohlednit všechny skutkové okolnosti dosavadního průběhu věci. Dále je zde konstatováno, že nedostatečné podchycení skutkového stavu příslušnými služebními funkcionáři je sice chybou, nedokazuje však, porušení povinnosti rovnosti zacházení. Dále ministr zdůraznil, že **konkrétní důvody rozhodnutí služebního funkcionáře o ustanovení žalobkyně na služební místo nejsou známy a že z okolností případu pak nelze dospět k závěru, že motivací služebních funkcionářů pro vydání rozhodnutí bylo těhotenství žalobkyně.** Žalovaný odůvodnění uzavřel s tím, že rozhodnutí, v němž žalobkyně spatřovala prvky diskriminace z důvodu pohlaví ze strany služebního funkcionáře, je ze dne 24. 12. 2006 a tedy, i pokud by byla žádost žalobkyně shledána důvodnou, bylo by ze strany bezpečnostního sboru namístež vznést námitku promlčení, jelikož poslední den promlčecí lhůty připadl na 27. 12. 2009.

III.

Posouzení žaloby

36. Stěžejní žalobní námitka spočívá a v tom, že ministr potažmo prvostupňový orgán nesprávně vyhodnotili otázku, zda rozhodnutím služebního orgánu ze dne 24. 12. 2006 došlo k diskriminaci žalobkyně či nikoliv s tím, že oba dva docházejí k závěru, že nešlo o diskriminaci z důvodu pohlaví, ale že šlo o rozhodnutí aplikující nový služební zákon. Tímto rozhodnutí byla žalobkyně dle ust. § 215 nového služebního zákona ustanovena na služební místo s nižším platovým ohodnocením a na její původní místo byl ustanoven jiný příslušník, a to za situace, kdy ani jeden z nich neměl požadované vzdělání a žalobkyně byla těhotná.
37. Jelikož k naříkanému diskriminačnímu jednání došlo dne 24. 12. 2006, tj. za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, na posouzení nároků žalobkyně je proto nutné aplikovat, tak jak uvedl Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí, zákoník práce č. 65/1965 Sb. Na druhou stranu, otázka důkazního břemene je otázkou procesní, proto bylo na žalovaném, aby při rozhodování o nároku žalobkyně použil procesní předpis platný v době rozhodování tj. zák. č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.
38. Dle ustanovení § 155 starého služebního zákona *se na služební poměr policistů použije obdobně těchto ustanovení zákoníku práce č. 65/1965 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“): § 1 odst. 3 a 4, § 7 odst. 2 až 6, § 10, § 11 odst. 1, § 12, § 14 až 17, § 94, § 110a,*

§ 132 až 134e, § 135 odst. 1, 3, 4 a 5, § 143 odst. 6, § 157 až 161, § 241, 244, § 245 odst. 1 až 3, § 246 až 260, § 265 až 266a, § 273 a § 274 odst. 1.

39. Dle ust. § 1 odst. 3 zákoníku práce jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky včetně odměňování za práci a jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, odbornou přípravu a příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání; za nerovné zacházení se nepovažuje rozlišování, které stanoví tento zákoník nebo zvláštní právní předpis nebo kdy je pro to věcný důvod spočívající v povaze práce, kterou zaměstnanec vykonává, a který je pro výkon této práce nezbytný.
40. Dle ust. § 1 odst. 4 věta první zákoníku práce, je v pracovněprávních vztazích zakázána přímá i nepřímá diskriminace z důvodu pohlaví, sexuální orientace, rasového nebo etnického původu, národnosti, státního občanství, sociálního původu, rodu, jazyka, zdravotního stavu, věku, náboženství či víry, majetku, manželského a rodinného stavu nebo povinností k rodině, politického nebo jiného smýšlení, členství a činnosti v politických stranách nebo politických hnutích, v odborových organizacích nebo organizacích zaměstnavatelů; diskriminace z důvodu těhotenství nebo mateřství se považuje za diskriminaci z důvodu pohlaví.
41. Přímou diskriminací se rozumí jednání (včetně opomenutí), kdy ve srovnatelné situaci je s jednou osobou zacházeno méně příznivě než s osobou jinou. Nepřímou diskriminací pak je znevýhodnění jedné osoby vůči osobě jiné, a to na základě zdánlivě neutrálního rozhodnutí nebo postupu. (viz ust. § 1 odst. 6 a 7 zákoníku práce).
42. Dle ust. § 7 odst. 4 zákoníku práce, dojde-li v pracovněprávních vztazích k porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo k diskriminaci, má zaměstnanec právo se domáhat, aby bylo upuštěno od tohoto porušování, aby byly odstraněny následky tohoto porušování a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění.
43. Dle odst. 5 tohoto ustanovení, pokud byla ve značné míře snížena důstojnost zaměstnance nebo jeho vážnost na pracovišti a nebylo postačující zjednání nápravy podle odstavce 4, má právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.
44. Dle odst. 6 tohoto ustanovení, vyšší náhrady podle odstavce 5 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práv a povinností došlo.
45. Dne 1. 1. 2007 vešel v účinnost zákon č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „nový služební zákon“).
46. Dle ust. § 180 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „nový služební zákon“), který vešel v účinnost dne 1. 1. 2007, skutečnosti tvrzené o tom, že účastník byl přímo nebo nepřímo diskriminován na základě svého pohlaví, národnosti nebo rasy, má služební funkcionář za prokázané, pokud v řízení nevyšel najevo opak.
47. V přechodných ustanoveních k novému služebnímu zákonu se v § 215 uvádí:
- (1) Příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo. Splnění požadavku oboru nebo zaměření vzdělání a dalšího odborného požadavku pro služební místo se nevyžaduje.

(3) Příslušníkovi uvedenému v odstavci 1, který pro služební místo nesplňuje další odborný požadavek, je bezpečnostní sbor povinen vytvořit podmínky pro splnění tohoto požadavku bez zbytečného odkladu.

(4) Příslušníka je možné dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanovit na služební místo, pro které nesplňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenovat do služební hodnosti stanovené pro toto služební místo, nejdéle však na dobu 6 let, jestliže nesplňuje vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu, nebo nejdéle na 4 roky, jestliže nesplňuje vysokoškolské vzdělání v bakalářském studijním programu, nebo nejdéle na 5 let, jestliže nesplňuje střední vzdělání s maturitní zkouškou.

(9) Příslušník uvedený v odstavci 4 se stává příslušníkem ve služebním poměru na dobu určitou v době trvání 6 let, jestliže nesplňuje vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu, nebo 4 let, jestliže nesplňuje vysokoškolské vzdělání v bakalářském studijním programu, nebo 5 let, jestliže nesplňuje střední vzdělání s maturitní zkouškou. Do služebního poměru na dobu neurčitou se zařadí, jestliže splní stupeň vzdělání stanovený pro služební hodnost, do níž je jmenován, a jeho služební poměr trval déle než 3 roky; vykonání služební zkoušky se v tomto případě nepožaduje. Do služebního poměru na dobu neurčitou se zařadí též příslušník, který byl v uvedené době ustanoven na služební místo, pro které splňuje stupeň vzdělání, a jeho služební poměr trval déle než 3 roky.

48. Ze shora uvedených ustanovení a to konkrétně z odst. 1, 4 ve spojení s odst. 9 § 215 vyplývá, že příslušník, který je ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, může být dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání (tedy na místo „nižší“), nebo může být ustanoven na služební místo, pro které nesplňuje stanovený stupeň vzdělání a to na dobu určitou v době trvání 4 let, jestliže nesplňuje vysokoškolské vzdělání v bakalářském studijním programu.
49. Lze souhlasit se žalovanou, že rozhodnutí náleží řediteli okresního ředitelství a to dle potřeb a personálních možností okresního ředitelství. Tyto možnosti si mohl zjišťovat i formou rozhovoru se stávajícími příslušníky, kde se mohl dotazovat na jejich úmysly ohledně vůle doplnit si potřebné vzdělání. Nicméně ustanovení do funkce dle odst. 4 není ze zákona podmíněné tímto příslibem a bylo tak možné ustanovit do funkce vyžadující určité vzdělání i příslušníka, který si vzdělání doplnit nechtěl, ale vždy pouze na dobu určitou. Bylo pouze na zvážení ředitele a to zřejmě s ohledem na personální možnosti, zda takový krok učiní. A zcela jistě bylo na místě dát přednost příslušníkovi, který již takové vzdělání měl. Lze si ale představit i situaci, kdy ředitel dá přednost příslušníkovi, který sice takové vzdělání nemá a ani si jej doplnit nechce, avšak na uvedeném místě již několik let bez závad pracuje, před příslušníkem s požadovaným vzděláním avšak bez potřebných zkušeností, s tím, že v průběhu přechodné doby se budou snažit takové místo obsadit příslušníkem s požadovaným vzděláním i zkušenostmi. Zákon takový postup nezakazoval.
50. V případě žalobkyně, tak bylo možné žalobkyni ustanovit na stejné místo na dobu určitou 4 roky nebo ji ustanovit na jiné místo, na kterém splňovala podmínku vzdělání na dobu neurčitou. Měl-li by ředitel k dispozici příslušníka s požadovaným vzděláním, bylo by logické a tím i omluvitelné, že by žalobkyni, ačkoliv těhotnou, přeřadil na jiné místo a na její místo ustanovil příslušníka s požadovaným vzděláním.
51. Avšak za situace, kdy v rozhodnutí, kterým byla těhotná žalobkyně ustanovena na jiné místo, není uveden žádný důvod kromě ust. § 215 nového služebního zákona požadujícího

určité vzdělání a na její místo byl ustanoven příslušník mužského pohlaví, který uvedené vzdělání rovněž neměl, je zde ve smyslu ust. § 180 odst. 3 služebního zákon založena vyvratitelná domněnka nepřímé diskriminace na základě pohlaví a z důvodu těhotenství ve smyslu ust. § 1 odst. 3,4 zákoníku práce. Jinými slovy, žalobkyně byla znevýhodněna oproti příslušníkovi ve stejném postavení na základě zdánlivě neutrální skutečnosti, kterou byla aplikace nového služebního zákona.

52. Žalobkyni tak stačilo prokázat, že s ní bylo zacházeno méně příznivě (byla ustanovena na horší místo) než s osobou ve stejném postavení (kolega měl stejné vzdělání) a že byla těhotná a služební orgán o tom věděl, o čemž nebylo mezi stranami sporu a tyto skutečnosti vyplývají rovněž ze spisu.
53. Naopak na služebním orgánu bylo, aby prokazoval, že k tomu měl jiný omluvitelný důvod. Proto závěry ministra o tom, že vzhledem k tomu, že již není možné zjistit skutečné záměry a důvody pro přeřazení žalobkyně a že z okolností případu pak nelze dospět k závěru, že motivací služebních funkcionářů pro vydání rozhodnutí bylo těhotenství žalobkyně, vyplývá, že k diskriminaci nedošlo, jsou zcela v rozporu se zákonnými ustanoveními ohledně unesení důkazního břemene a hodnocení skutkového stavu věci. Správným závěrem mělo být, že služební orgán neunesl své břemeno tvrzení a důkazní břemeno ohledně tohoto, že důvodem přeřazením žalobkyně byla jiná omluvitelná skutečnost. Pokud žalovaný vyhodnotil tyto skutečnosti jinak, je jeho rozhodnutí nezákonné.
54. Lze souhlasit se žalovanou, že omluvitelným důvodem by mohla být neochota vzdělání si doplnit. Pokud zde byla skutečně situace, které se služební orgán dovolával, tj. že druhý příslušník si chtěl vzdělání doplnit a žalobkyně nechtěla, mělo být její ustanovení na jiné místo, řádně odůvodněno a skutečnost, že žalobkyně si vzdělání doplnit nechce, měla být nejenom v rozhodnutí uvedena, ale hlavně řádně a průkazně doložena, což se nestalo.
55. To, že žalobkyně měla sdělit, že není ochotná si vzdělání v průběhu následujících 4 let doplnit, vyplývá pouze ze služebního záznamu ze dne 5. 1. 2007 (podepsaného pouze služebním orgánem) a zůstává tak v rovině tvrzení proti tvrzení a prokázáno rozhodně není.
56. Soud se ztotožňuje s názorem žalobkyně, že rovněž tak závěr obou orgánů o tom, že existoval objektivní důvod spočívající v nemožnosti si vzdělání doplnit a to z časových důvodů, je založen nikoliv na faktech ale na hypotéze a není ničím podložený, a to s ohledem na to, že bakalářské studium mohla žalobkyně zahájit již na mateřské dovolené a lze jej skončit i dříve než za tři roky. V ust. § 45 odst. 2 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, kde se uvádí, že *standardní doba bakalářského studia včetně praxe je nejméně tři a nejvýše čtyři roky*, je použité slovo standardní, což znamená, že při splnění všech ostatních podmínek, lze tuto dobu výjimečně zkrátit.
57. Tyto závěry jsou tedy za prvé hypotetické (zrovna tak, jak bylo v době přeřazení žalobkyně na jiné služební místo hypotetické, zda por. Ž. studium, které zahájil, dokončí), za druhé tyto závěry nikterak nevyplývají ani z rozhodnutí ze dne 26. 12. 2006, ani z rozhodnutí o odvolání ze dne 27. 3. 2007, ale ani z žádného jiného vyjádření služebního orgánu založeného ve spise ohledně řízení o nároku na náhradu nemajetkové újmy. Shora uvedený závěr byl tedy učiněn nikoliv na základě tvrzení a podkladů předložených ze strany služebního funkcionáře, jehož jednáním dle tvrzení žalobkyně k diskriminaci došlo, který byl v tomto řízení v postavení protistrany, ale služebním orgánem, který v řízení o

nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy rozhodoval, který byl v tomto řízení v postavení soudu. Soud na základě shora uvedeného dochází k závěru, že služební orgán, který o nároku rozhodoval, nebyl v postavení nezávislého orgánu na úrovni soudu, ale stále v postavení služebnímu orgánu nadřazeného služebnímu funkcionáři, který měl diskriminaci způsobit, čímž došlo k porušení jeho povinnosti rozhodnout věc nezávisle a bylo tak porušeno základní právo žalobkyně na spravedlivý proces.

58. Soud souhlasí i s dalšími žalobními námitkami týkajícími se hodnocení důkazů předložených žalobkyní (audiozáznam, e-mail) ze strany žalovaného, které však ve světle shora uvedeného tj. ohledně povinnosti služebnímu orgánu prokázat opak, postrádají relevanci.
59. Rovněž tak polemika žalovaného ohledně motivace žalobkyně k dalšímu studiu resp. ke skutečnosti, že žalobkyně nakonec předmětné studium nezačala, je ve světle shora uvedeného zcela irrelevantní. Naopak tyto úvahy bohužel podporují závěr soudu, že žalovaný potažmo policejní prezident se snažili „doodůvodnit“ napadané diskriminační rozhodnutí služebnímu orgánu místo, aby věc rozhodli jako nezávislý orgán čili jako quasi soud.
60. Skutečnost, že žalovaný nerozhodoval ve věci jako nezávislý orgán, potvrzuje rovněž závěr o promlčení nároku, aniž by takovou námitku vznesla protistrana (ve spise se nic v tomto ohledu nenachází) tedy služební orgán, který diskriminační rozhodnutí vydal: „Nad rámec uvedeného odvolací orgán konstatuje, že i pokud by byla žádost odvolatelky o náhradu nemajetkové újmy v penězích shledána důvodnou, bylo by ze strany bezpečnostního sboru namísto vznést námitku promlčení, a to z následujících důvodů...“
61. Žalobou napadený závěr žalovaného, že krajský soud vytkl služebním orgánům pouze jejich nepřezkoumatelnost a proto rozsudek krajského soudu není důkazem diskriminace a žalobkyně se měla domáhat vydání nového rozhodnutí, ve světle shora uvedeného (obrácené důkazní břemeno) rovněž neobstojí. Také Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí ze dne 9. ledna 2013, č. j. 30 Cdo 2470/2012-73 týkajícím se této věci jasně řekl, že vzhledem k tomu, že žalobkyní uplatněný nárok nelze posuzovat podle zákona č. 82/1998 Sb., bylo by zcela nadbytečné zabývat se předpoklady odpovědnosti podle tohoto zákona, tedy i otázkou, zda bylo třeba vyčkat v dané situaci nového rozhodnutí ve věci či nikoliv nebo zda mají obecné soudy oprávnění přezkoumávat, z jakého důvodu bylo tzv. nezákonné rozhodnutí zrušeno.
62. Co se týče výše náhrady, tu určuje dle ust. § 7 odst. 6 zákoníku práce soud - v tomto případě služební orgán, s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práv a povinností došlo. Soud má za to, že v žalobě namítaná úvaha ministra ohledně formy a popř. výše náhrady (i když je s ohledem na závěr, že k diskriminaci nedošlo, zcela nadbytečná) není s ohledem na to, že správní orgán neshledal diskriminaci, přezkoumatelným správním uvážením ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Soud má nicméně potřebu se i k tomuto vyjádřit a to s ohledem na soudní judikaturu, na kterou sice žalovaný odkazuje, kterou však nikterak nespecifikuje, což je pochopitelné, jelikož soudních rozhodnutí týkající se ochrany před diskriminací je v českém prostředí skutečně poskromnu.
63. Vycházet se dá částečně z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1743/2009, který byly zrušeny rozsudky nižších soudů, které zamítly nárok žalobkyně o zaplacení zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč za diskriminační jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

64. Veřejný ochránce práv ve své zprávě ze dne 27. 2. 2015 nazvané: „Diskriminace v ČR: oběť diskriminace a její překážky v přístupu ke spravedlnosti“ kromě jiného konstatuje: *Úspěšnost žalob potenciálních obětí diskriminace není zatím příliš vysoká. Z 22 žalob, ve kterých žalobce požadoval náhradu nemajetkové újmy v penězích, vyhověl soud pouze v jednom případě, a přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 51 000 Kč.*
65. Soud má právě s ohledem na nedostatečnou judikaturu týkající se této otázky za to, že obecně lze vycházet ze směrnice 76/207/EHS ve znění směrnice 2002/73/ES, které se může žalobkyně dovolávat v případě její nesprávné transpozice do českého práva a která ve svém čl. 6 odst. 2 uvádí: *Členské státy zavedou do svého právního řádu nezbytná opatření, aby způsoby, které stanoví, zajistily skutečnou a účinnou náhradu nebo vyrovnání škody, kterou utrpěla osoba poškozená v důsledku diskriminace odporující článku 3 způsobem, který je odrazující a přiměřený utrpěné škodě; taková náhrada nebo vyrovnání nesmějí být omezeny stanovením horní hranice předem, s výjimkou případů, kdy zaměstnavatel může prokázat, že jediná škoda utrpěná žadatelem v důsledku diskriminace ve smyslu této směrnice je odmítnutí vzít v úvahu jeho žádost o zaměstnání.*
66. Shodně se vyjádřila i veřejná ochránkyně práv v publikované odpovědi stěžovateli ze dne 6. listopadu 2015, sp. zn.: 61/2015/DIS/VP, ve které se uvádí: *Náhrada újmy způsobené diskriminací má nejen satisfakční, ale též sankční a preventivní charakter. Ochrana před diskriminací neslouží pouze k obraně vlastních zájmů dotčené osoby, ale též k obraně zájmů neurčitého počtu osob, které by mohly být v budoucnu diskriminačním jednáním dotčeny.*
67. Soud dále vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1594/2009, ve kterém je uvedené: *Za ponižování lidské důstojnosti je třeba považovat jednání, které je zaměstnancem, jehož se týká, oprávněně vnímáno jako nevíтанé, nevhodné nebo urážlivé a jehož záměr či důsledek vede ke snížení důstojnosti fyzické osoby nebo k vytváření nepřátelského, ponižujícího nebo zneklidňujícího prostředí na pracovišti.*
68. Soud s ohledem na shora shledává, že omluva by v případě žalobkyně zcela jistě nebyla přiměřeným zadostiučiněním. Požadavek žalobkyně na zaplacení částky 150.000,- Kč považuje za zcela adekvátní resp. spíš na dolní hranici toho, co by žádat mohla, a to zejména s ohledem na dobu, po kterou u policie pracovala, plat, který pobírala (jedná se cca o 8 násobek jejího posledního platu), finanční újmu, která ji odchodem od policie v době, kdy se jí měly narodit dvě děti, vznikla, a hlavně s ohledem na to, že důvodem takového jednání v pracovně právním vztahu bylo právě těhotenství (stav, který by měl naopak požívat nejvyšší ochrany). Soud souhlasí se žalobkyní, že takový zásah lze zcela jistě považovat jako větší újmu než je ta, kdy je např. osoba odmítnuta být obsloužena v restauraci. Rovněž tak je tato částka dle názoru soudu na spodní hranici toho, aby splnila svou preventivní roli, tj. byla pro žalovanou a její podřízené orgány dostatečně odrazující.
69. Soud rovněž dospěl k závěru, že by žalobkyni měly být přiznány úroky z prodlení a to s ohledem na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci M-Helen Marshall v. Southampton and South-West Hampshire Area Health Authority, C-271/91, kde se uvádí, že z náhrady nemajetkové újmy za diskriminaci by nemělo být vyloučeno právo na úroky z prodlení jako náhrada za ztrátu utrpěnou žadatelem o zadostiučinění v důsledku běhu času do doby, než je finanční náhrada skutečně zaplacená. („Accordingly, the reply to be given to the first and second questions is that the interpretation of Article 6 of the Directive must be that reparation of the loss and damage sustained by a person injured as a result of discriminatory dismissal may not be limited to an upper limit fixed a priori or by excluding an award of

interest to compensate for the loss sustained by the recipient of the compensation as a result of the effluxion of time until the capital sum awarded is actually paid“).

70. Soud se proto domnívá, že žalobkyni by měl být, přiznán i zákonný úrok z prodlení a to ode dne následujícím po dni, kdy žalovaný mohl rozhodnout o jejím nároku poprvé tj. dne 31. 5. 2010, kdy její žádost ze dne 8. 12. 2009 o „náhradu nemajetkové újmy za diskriminaci z důvodu pohlaví vzniklé nezákonným rozhodnutím vydaným v řízení ve věci služebního poměru dle zákona č. 361/2003 Sb....“, zamítl. Touto žádostí totiž žalobkyně uplatnila svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy z diskriminačního jednání u žalovaného poprvé, ať už ten spadal pod režim zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou výkonem veřejné moci, či nikoliv, což měl žalovaný posoudit sám a žádost hned předat Policejnímu prezidentovi, aby o nároku rozhodl. Tento závěr plyne z logiky věci, jelikož pokud by žalobkyni bylo vyhověno hned tímto rozhodnutím, žádný úrok by dostat nemusela - ochrana před diskriminací by zde totiž přišla účinně a včas. V opačném případě je žalobkyně sekundárně poškozována délkou řízení o přiznání nemajetkové újmy, kterou nezavinila.
71. Soud má rovněž za to, že bude na žalovaném, aby ve svém rozhodnutí rozhodl v souladu s ust. § 177 odst. 2 nového služebního zákona o nákladech řízení spočívajících v právním zastoupení žalobkyně.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Pokud tedy ministr vnitra v žalobou napadeném rozhodnutí ve světle shora uvedeného neshledává porušení povinnosti rovného zacházení, ačkoliv to žalobkyně ve svém odvolání namítala, a z tohoto důvodu nenalezl důvod pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí nezákonné a soud jej v souladu s ust. § 78 odst. 1 zrušil a věc vrátil ministrovi vnitra k dalšímu řízení. Ministr vnitra v dalším řízení znovu rozhodne o odvolání žalobkyně do rozhodnutí služebního orgánu ze dne 7. 8. 2013, č. j. PPR-14077-3/ČJ-2013-990760 a jsa vázán právními názory tohoto soudu, pokud možno o nároku žalobkyně sám rozhodne.
73. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci plně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Žalobci byla přiznána náhrada za pět úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky po 3 100,-Kč (převzetí a příprava, žaloba a účast na jednání 20. 6. 2017, kasační stížnost a účast na jednání 26. 4. 2019), pětkrát náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky po 300,-Kč, a DPH ve výši 3.570,- Kč, celkem 23.570,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.